

Antonio Ordóñez, jesuïta (Baena, 1974 – Barcelona, 2021)

ALEJANDRO LABAJOS, sj

Era amb l'amistat
—viscuda amb veritat
i no com a estratègia—
com anunciava amb la
seva vida el Senyor

Aloiola hi ha una famosa col·lecció de quadres que representen jesuïtes missioners enviats arreu del món. La seva particularitat és que cada jesuïta va vestit amb la vestimenta pròpia del lloc de missió. No es tracta d'una expressió folklòrica, sinó que és una manifestació del desig d'entrar a fons en la vida de les persones i dels pobles, una cosa que és molt pròpia del carisma de la Companyia de Jesús.

L'Antonio va ser una mica com tots aquests quadres junts. Tenia múltiples interessos que el van portar a posar-se amb passió els vestits més diversos amb els quals expressava la seva particular forma

d'apostolat. L'Antonio era escolta, mestre, confrare, home del seu poble i família, *runner*, esquiador, tèl·leg, bioètic, educador de joves en risc d'exclusió social, acompanyant espiritual, sacerdot, pastoralista, monitor, jugador de rol, fins i tot barceloní de tota la vida sense deixar de ser de Baena... I tot era capaç de viure-ho inescapablement amb passió desbordant, multifacètica expressió de la seva manera totalment personal d'experimentar la vocació. Era un entusiasta de la vocació a la Companyia de Jesús i ho expressava amb tot el seu ésser, també amb el seu tarannà orant i la seva preferència pels pobres i els joves.

Podríem enumerar les múltiples activitats que va portar a terme pels llocs per on va passar durant la seva vida de jesuïta (Sevilla, Madrid, Úbeda, Roma, El Puerto de Santa María, la seva estimada i enyorada Terra Santa o Barcelona). Però era sobretot un apòstol de l'amistat. Per tot arreu on passava establia llaços d'amistat que s'han mantingut fins al final. Era amb l'amistat —viscuda amb veritat i no com a estratègia— com anunciava amb la seva vida el Senyor.

Molts de nosaltres podem dir que en ell hem tingut sobretot un amic. I per això se'ns fa difícil la seva partida. En la seva manera de ser amic, l'Antonio encarna el que significa la mort d'aquells que ens han estimat. I quan ens n'adonem, brolla la gratitud i també la incapacitat de callar-ho o guardar-nos-ho només per a nosaltres: per què desperta en nosaltres la nostra millor capacitat d'estimar. L'Antonio ha estat capaç de fer brillar a través de l'amistat el millor de cadascú. Es pot dir d'ell allò que Hugo Rahner va assenyalar de sant Ignasi: «En veritat el cor desbordant d'Ignasi va trobar ressò en el dels seus amics; si no es fes menció d'aquestes amistats, desfigurariem el retrat del nostre sant.» O allò que Josep Rambla, darrer acompanyant espiritual de l'Antonio va assenyalar en una ocasió sobre sant Pere Favre: «L'amistat era la base del seu apostolat: la seva amistat era apostòlica i el seu apostolat, amistat.» Per a ell, els amics eren això: un regal de Déu. No és casualitat que l'Antonio anomenés Crist en un dels seus poemes «El Senyor dels meus amics».